

РЕШЕНИЕ

№ 597

гр. София, 07.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9136** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.75 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на П. А., търсещ закрила от Руската Федерация ЛНЧ [ЕГН] срещу РЕШЕНИЕ № 8879/27.08.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут поради липсата на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1 т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

По изложените в жалбата доводи –се моли решението като неправилно да бъде отменено. Твърди се, че издадения административен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административно-производствените правила при издаването му. Подчертава се, че в производството пред ДАБ са изложени факти и обстоятелства, които не са обсъдени, поради което е допуснато нарушение на чл.75, ал.2 ЗУБ, съгласно която норма при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя с държавата му по произход. Конкретно се визира, че не е съобразен основателния страх от преследване предвид принадлежността на лицето към вероизповеданието на „Свидетели на Йехова“. От една страна - ДАБ приема за общоизвестна информацията за съществуващите проблеми на членовете на „Свидетели на Йехова“ в Руската федерация, но въпреки това молбата не е уважена, защото бежанска история не е кредитирана по причина, че няма документи

за принадлежност на лицето към тази структура. В тази връзка с жалбата се подчертава, че на 20 април 2016г. В. съд на Русия е забранил дейността на Управителния център на „Свидетелите на Йехова“ в Русия, а също и на всичките 395 местни поделения като съдът е признал всички тези структури за екстремистки и е постановил имуществото им да бъде иззето в полза на държавата. В жалбата е посочено, че следствие на това, считано от 2017г. ситуацията на изповядващите религията е влошено – налице са арести на представителите на това религиозното малцинство, а домовете им биват претърсвани, съответно извършването на богослужения е строго забранено и се наказва с лишаване от свобода. Акцентира се, че има и решение на ЕСПЧ, че тези претърсвания и гонения са в нарушение на чл.9 от ЕКЗПЧОС. Оспорващият се позовава на Наръчника от ноември 2022г. на Агенция на Европейския съюз в областта на убежището. На следващо място се оспорва извода на ответника, че няма неоснователен страх от преследване във връзка с мобилизацията. Визира се в този аспект, че лицето е на възраст, подлежаща на мобилизация съгласно Указ №647 от 21.09.22г., поради което при връщането му в страната по произход ще бъде мобилизиран. С оглед изложеното – се моли да бъде уважена жалбата като се отмени решението.

В съдебно заседание –оспорващият поддържа лично жалбата си, както и чрез адв.Н.. Ответникът чрез процесуалния си представител юрк.Х., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМИРА ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 13.09.2024г. е в срок от лице с правен интерес, по отношение на подлежащ на съдебен контрол акт, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

По същество се съобрази следното:

Производството пред ответника е образувано по молба за предоставяне на статут, вх. № ОК-13-742/30.04.2G23г. на РПЦ - С. от П. А., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, руснак по народност, вероизповедание; „Свидетели на Йехова“, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на представен руски национален паспорт, както и от фотокопие на руски национален паспорт с изтекла валидност.

Чужденецът е споделил, на 24.10.2022г. легално е напуснал Русия със самолет за Турция, от където е влязъл легално на 25.10.2022г. в РБ. Руският гражданин е мотивирал молбата си с религиозни проблеми в страната му по произход, както и с нежеланието му да бъде мобилизиран за войната в У. с оглед принадлежността към „Свидетели на Йехова“. Визирал е, че в Русия му било ограничено правото да изучава Б., не можел да присъства на сбирки на неговата религиозна общност и също така по доноси на други хора можел да бъде задържан в полицията. Твърдял е, че преди забраната е посещавал религиозни сбирки на „Свидетели на Йехова“, дори след като организацията била забранена официално от руските власти. Заявил е, че не разполага с никакви руски документи относно принадлежността му към „Свидетели на Йехова“, но в Република България започнал да посещава редовно религиозни сбирки.

Ответникът в решението е посочил като друга причина за закрила -нежеланието на кандидата да бъде мобилизиран и изпратен да воюва в У., тъй като не искал да носи оръжие, а за отказа се предвиждало затвор.

Въз основа на изложеното - ответникът е приел, че не са налице предпоставките за уважаване на молбата. Приел е, че от бежанската история не може да се направи извод

за наличието на основателни опасения от преследване, тъй като е счел, че историята е измислена. За същата нямало доказателства, както са констатирани нелогични и непоследователни твърдения. Прието е, че не е последователен в твърденията си дали действително е бил ограничаван в правото си да посещава религиозни сбирки или не. Така първоначално в интервюто е заявил, че не му е било позволявано да присъства на сбирки на неговата общност, но по-късно е казал, че дори и след забраната на „Свидетели на Йехова“ от руската държава, той е посещавал религиозния празник „Спомени за И. Х.“, като не е заявил да е имал каквито и да било проблеми. Прието е, че не може да даде логично обяснение, защото лично не е бил задържан от страна на официалните власти, във връзка с принадлежността му към „Свидетели на Йехова“ като е посочил само, че не е проповядвал и не притежавал религиозна литература, поради което не му е извършван и обиск и не е изпращан на съд. Ответникът е маркирал, че майката на кандидата, за която също твърди, че е лен на „Свидетели на Йехова“ продължава да живее в Русия без да е посочено тя да има каквито и да било проблеми. В тази връзка е маркирано, че е общоизвестна информацията за съществуващите проблеми на членовете на „Свидетели на Йехова“ в Русия, и логичното би било освен кандидата и негова майка също да напусне страната, а не да продължава да живее в Русия.

Ето защо въз основа на бежанската история –ответникът е приел, че в конкретния случай може да се направи заключение, че в Русия кандидатът никога не е бил член на „Свидетели на Йехова“, а е съставил собствена бежанска история, базирана на несъществуващи религиозни проблеми с единствената цел да легализира престоя си на територията на ЕС. Подчертано е, че след 2017г., когато „Свидетели на Йехова“ са обявени за екстремиста организация чужденецът е пътувал многократно до Европа, където не е потърсил закрила, а се е завръщал в страната, където твърди че е бил преследван. Акцентирано е на обстоятелството, че е пристигнал в РБ през 2022г., а е подал молба за закрила месец април 2024г., от когато е започнал и в страната ни да посещава сбирки. С оглед изложеното е визирано, че съгласно Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл.15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по потвърждаващи твърденията на търсещия закрила, което обуславя извода, че опасенията от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход.

Ответникът по опасенията на кандидата, че може да бъде мобилизиран и изпратен на фронта в У., също е приел, че са измислени с цел допълнително обосноваване на подадената молба за международна закрила, тъй като лицето не разполага с документ от който да става ясно, че е търсен и че му предстои мобилизация. Подчертава се, че е напуснал страната легално и безпроблемно. Дори действително да съществува възможност кандидатът да е подлежал на мобилизация, съгласно Глава V, § 167-168 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на

ВКБООН -в страни, където военната служба е задължителна, неизпълнението на това задължение често е наказуемо по закон. Наказанието в различните страни е различно и обикновено не се счита за преследване. Така е направен извода, че опасенията от преследване и наказание за дезертиране или опит за бягство от военна служба сами по себе си не представляват основателни опасения от преследване по смисъла на дефиницията. Дезертьорството или опитът за бягство от военна служба не изключва възможността лицето да е бежанец и дадено лице, освен че е бежанец, може да е и дезертьор или беглец от военна служба. Прието е, че лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец. Може да е бежанец, ако дезертьорството или бягството от военна служба се съпътства от други значими за него мотиви да напусне или да остане извън страната си, или ако то има други причини, които се покриват с определението за основателни опасения от преследване. Заключение на ответника е, че кандидатът е взел решение да напусне страната си по произход без видима причина, възползвайки се от факта, че страната е нападнала У. и се намира в неблагоприятно външнополитическо отношение.

Прието е, че напускането на Русия от страна на кандидата не е съпътствано от други значими за него мотиви като обратното –от твърденията му по време на проведеното интервю става ясно, че напускането на Русия има икономически мотиви, а не е продиктувано от визираните в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ основания. В интервюто, е констатирано, че лицето е заявило, че отдавна е търсело легален начини да живее и работи на територията на ЕС и е изпращал своето CV на различни компании в Европа. Подчертава се, че в Република България, молителят е посетил Посолството на Русия и е подновил паспорта си като не е заявил при издаването на въпросният документ да е бил съпътстван от каквито и да е проблеми във връзка с предполагаемата му религиозна принадлежност или евентуалната му мобилизация. Прието е, че придобиването на новия паспорт разкрива намерение в бъдеще да се възползва от закрилата на страната чиито гражданин е, което показва, че спрямо него не са налице основания да се смята че е преследван в Русия.

С оглед това е направен от ответника извода, че чужденецът не обосновава опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Заявените от него конкретни обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от тези причини. Посочено е, че съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай. Прието е, че не се установява, заявените твърдения и притеснения за живота и сигурността на руския гражданин в страната му на произход да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила като такъв по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, поради което искането му за бежански статут е отхвърлено.

Прието е, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изложената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя

конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Напуснал е страната си легално - с валиден паспорт, въз основа на който е пребивавал в Република България. Съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на чуждия гражданин не е подкрепена от доказателства в този смисъл.

Коментирана е справка №835/14.03.2024г. на Дирекция Международна дейност" на ДАБ-МС, като е прието, че от нея не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) ОТ 30.01.2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/83/ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Посочено е, че от цитираната справка става ясно, че руският президент се е обърнал към 20-ия дискуссионен клуб „В." на 05 октомври и популяризировал множеството дългогодишни руски информационни операции. П. е повторил фалшивия наратив, че З. е инициирал конфликта в У. през 2014г. като твърдял, че разширяването на НАТО застрашава руската сигурност. Президентът е заявил, че войната в У. не е „териториален конфликт", а се отнася за това, че Русия установява принцип за нов многополюсен световен ред, заявявайки, че ООН и съвременното международно право са „остарели и подлежат на разрушаване". Визирано е, че от приложената по преписката информация е видно, че обстановката в Русия, не може да се определи като да има наличието на въоръжен конфликт, не е влошена и до такава степен, че да достига границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки. С оглед на изложеното е прието, че за молителят предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ не са налице. За него не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Констатирано е, че посочените от кандидата лични мотиви за желанието му да живее в Република България, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

В съдебното ПРОИЗВОДСТВО са представени 2 бр. справки. Справка №МД-02-28 от 24.10.2024г. на л.98 за общото положение в страната, за характера на военната служба, за отклоняване от мобилизация и т.н. и конкретно Справка на л.131 от 27.11.2024г. за отношението на Руската Федерация към „Свидетели на Йехова“.

Представено е от жалбоподателя и декларация от А. В. на л.97, че молителят редовно посещава сбирките на „Свидетели на Йехова“ в [населено място], участва в дискусиите и има непрекъснато присъствие. Тази декларация не е оспорена от ответника, за същият не е спорен факта, че понастоящем лицето има принадлежност към

посоченото религиозно движение, поради което е и приета.

СЛЕДОВАТЕЛНО от ФАКТИЧЕСКА И ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Оспореното решение като издадено от Председателя на ДАБ е постановено от компетентен орган, но съдът намира, че е допуснато съществено процесуално нарушение в неизясняването на обстоятелството дали при връщане на молителя няма да бъде накърнен принципа на забрана за връщане, регламентиран в чл.4, ал.3 от ЗУБ. В тази връзка съдът констатира, че неправилно ответникът е ценил и бежанската история. Принадлежността към определена религиозна общност – не винаги може да има обективен, външен израз, тъй като се касае за вътрешно отношение. Може лицето да е имало посочената принадлежност и при пребиваването си в Русия, която ако не е афиширана достатъчно явно – да няма задържане и претърсване на жилището. Факта, че майката продължава да живее в Русия, също не може да се тълкува като обстоятелство в тежест на страната. След като лицето не е било уличено в съпричастност към „Свидетели на Йехова“ официално, то не би следвало и майка му да има проблеми. Обстоятелството, че лицето е подновило паспорта си, също не може да се счете, както е приел ответника, че разкрива намерение за в бъдеще да се възползва от закрилата на Русия и не обоснована извода, че няма да бъде преследван. Няма как и да се очаква при явяването в посолството за документа лицето да заяви пренадлежността си. В действителност в интервюто не са изнесени данни за преследване, но понастоящем кандидата за закрила е заявил съпричастност към Свидетели на Йехова. Не е спорно от Справката какво е отношението на руските власти към това движение, поради което ако се завърне в страната си лицето несъмнено ще бъде подложено на репресии. Видно от Решение на Европейския съд по правата на човека от 22.02.2022г. по жалба с № 74320/10 и др., *„в разрешаваните от руските съдилища претърсвания и проверки в апартаментите на жалбоподателите въз основа на това, че като Свидетели на Йехова те може да са замесени в екстремистки дейности и разпространение на екстремистка литература, нарушава чл. 9 от ЕКЗПЧ.“* Също с Решение на Европейския съд по правата на човека от 07.06.2022г. по жалба с № 32401/10 и др., където съдът приема, че *„е налице нарушение на член 10 от Конвенцията, тълкуван в светлината на член 9, поради обявяването на международния уебсайт на Свидетелите на Йехова за „екстремистки“; също, че е налице нарушение на член 9 от Конвенцията, тълкуван в светлината на член 11, поради разпускането на Административния център на Свидетелите на Йехова в Русия. Следва да се има предвид, че се допълва, че в Наръчника от Ноември 2022г. на Агенция на Европейския съюз в областта на убежището се дават насоки към интервюиращия орган да положи всички усилия да определи принадлежността на кандидата за международна закрила към дадено*

религиозно малцинство като поставя на същия въпроси във връзка с познаването на религията и специфични за нея ритуали и молитви; познаване на състоянието на религиозната общност в държавата на произход (брой изповядващи; етнически състав на поклонниците; организация на общността на местно и национално ниво и др. под.).

На база на изложеното, съдът намира, че не е направен анализ познава ли съответните ритуали молителят, има ли принадлежност към съответното религиозно движение въз основа на познанията за същото. В тази насока видно от интервюто на л.62 на лицето са поставяни въпроси за съответните ритуали, за което е отговорено, но не е направен анализ защо не се кредитират отговорите. В тази насока лицето говори не само за ритуали, но и за специален празник и данни кога се провежда, религиозни забрани и т.н.. Ако ответникът не е бил компетентен по въпроса да прецени дали с отговора лицето има познания за съответната религия, то съгласно чл. 61а, ал. 6 ЗУБ е можело да се поиска становището на експерт. Ако беше направено всичко това – въз основа на обективни данни щеше да бъде отречена принадлежността на лицето към „Свидетели на Йехова“, щеше да бъде обоснован извода, че се търси по-добър живот, а не се иска закрила по отношение на изповядваната религия, към която страната по произход има отношение като екстремистска организация. Дори да се приеме, че лицето не е проявявало публично религиозните си убеждения, то ако го направи ще бъде преследвано. В тази насока трябва да се има предвид решение на Съда на ЕС (голям състав) от 5 септември 2012г. по съединени дела C-71/11 и C-99/11, Y и Z, съгласно което *„действието на преследване може на практика да бъде резултат от намеса във външното свободно изповядване на вярата. Така лицето, търсещо убежище се очаква да се въздържа от религиозни дейности, които могат да изложат живота му на опасност в държавата на произход“*. На база на изложеното посочената позиция на кандидата не е била изследвана и обективно анализирана. Не е ясно какви доказателства очаква да се представят от молителя за присъствието на лицето на сбирките, за което не се издава документ или отбелязва посписъчно присъствие още повече при посоченото отношение на официалните власти.

Също така обстоятелството, че веднага не е поискана закрила не е доказателство, че липсва принадлежност към съответната религия. Предходните пътувания в други ЕС също не доказват, че религиозната принадлежност е възниквала след конфликта с У.. Може причината да закрила да се корени именно в религиозните забрани вкл. участието във война, носенето на оръжие, убиването и т.н., които са се активирали с

наличието на конфликта. Лицето е споделило, че е израснало в такова семейство и от дете изповядва посочената религиозна принадлежност. Ако е искало да търси убежище на база измислена бежанска история- не би споделило за тези предходни пътувания. Обяснява и защо веднага не е потърсил убежище и как е поискал нов паспорт, а именно защото стария му е бил откраднат. Също така обяснява, че е искал легално да отиде в някоя от страните в ЕС, и съответно като е получил отказ за работа, е подал молба за закрила, което обяснява „позакъснялата му молба“. Съдът намира, че ако лицето имаше измислена бежанска история не би споделило посочено. Интервюто е подробно, искрено, изнасящо данни, които уличават лицето /напр.употребата на марихуана/, поради което съдът намира, че не е манипулирано с цел получаване на убежище. От друга страна съставът има и непосредствени впечатления от изявленията на страната, от поведението му в съдебна зала, от отношението му на почит към съдебната институция, поради което не счита, че се касае за измислена бежанска история.

За липсата на опасения от преследване, поради евентуален отказ от мобилизация, съдът споделя частично мотивите на ответника, че отклоняването от военна служба не е основание за закрила. Независимо, че срещу лицето все още не е осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ предвид напускането на Руската федерация, то съществува реален риск от бъдещо такова и предвид изявленията на лицето, че принадлежи към Свидетели на Йехова, което не му разрешава да участва в такива действия. Освен, че е предвидена наказателна отговорността по чл. 328 от Наказателния кодекс на Руската федерация, то съществува и вероятност за ангажиране на отговорност поради религиозната му принадлежност. Съдът не дава вяра на изложеното в справка на л.4 /л.134 от делото/, че може да се изповядва свободно всяка религия съгласно чл.28 от Конституцията на федерация. В тази насока съдът съобразява като съдебно известен факт изявлението на специалния докладчик на ООН по правата на човека в Русия и Б., разпитан по адм.дело №11232/24г. /на същия състав/- М. К.. Визира, че в Русия са закрити почти всички организации на гражданското общество било чрез промяна на закона, било чрез съд. Дава пример за млад поет в Русия, който написал стихотворение против войната в У. и е бил арестуван от трима полицаи, после групово изнасилен от тях, заснето на видео, показано на неговата приятелка, която е била в съседната стая и е била длъжна да гледа това. Отделно за това стихотворение е получил присъда от 7 години затвор. Допълва, че другата седмица в Русия предстои съд на две момичета, едното от които е театрална режисьорка, а другата е

драматург, които са обвинени, че тяхната пиеса има терористичен характер. Обяснява, че последният ѝ доклад за Русия е на тема репресиите и изтезания в Руската федерация и се казва „Изтезания и нечовешко отношение в Руската федерация, като инструмент за репресии в държавата и за агресия зад граница“, където дори по нареждане на властите на криминалните затворници им е разпоредено да тероризират останалите.

Следователно видно от чл.4, ал.3 от ЗУБ принципът "*none refoulement*", установен преди това в чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците изисква лицето като се върне да не бъде подложено на преследвания поради своята религия, а това конкретно не може да му бъде гарантирано, след като вече е афиширал вярата си и за същата се предвижда горепосоченото отношение вкл. затвор, където е застрашен неговият живот, има форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. В допълнение, отклонението от военна служба, като израз на негово мнение и убеждение, свързани с агресията на Русия в У. отговарят на понятието "политическо мнение" по смисъла на член 10, параграф 1, буква д) от Директива 2011/95, респ. попадат в действията на преследване по чл. 9, пар. 2, б. "д" от Директива 2011/95, което не е разгледано от този аспект.

Въз основа на изложеното съдът приема, че жалбоподателят отговаря на определението за бежанец по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а именно поради основателни опасения от преследване по причина на религия, както и по причина на неговите политически мнения, идеи или убеждения по въпроси, свързани с потенциалните субекти на преследване по чл. 6 от Директива 2011/95/ЕС, той не може или не желае да се ползва от закрилата на държавата на произход или да се завърне в нея. Действията на преследване, на които кандидатът може да бъде изложен при евентуално завръщане в страната на произход, отговарят на определението по чл. 8, ал. 4 ЗУБ - преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Реалната опасност кандидатът да бъде изложен на тези действия на преследване попада в забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ - чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително

отнасяне или наказание.

Също така с оглед отказа да се предостави хуманитарен статут с оспорения акт, съдът счита за необходимо да посочи, че жалбоподателят отговаря и на изискванията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ - реална опасност от тежки посегателства като наказание във връзка със изповядваната от него религия. Изложеното определя материална незаконосъобразност на оспореното решение и в посочената част, с която се отказва предоставяне на хуманитарен статут.

Всичко изложено – изисква отмяна на решението и връщане на молбата за ново разглеждане съобразно мотивите.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на П. А., търсещ закрила от Руската Федерация ЛНЧ [ЕГН]
ОТМЕНЯ Решение № 8879/27,08.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут поради липсата на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1 т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

ВРЪЩА преписката на ответника за ново произнасяне съобразно мотивите.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС. Преписи на страните.